

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 8960/06

בפני : כבוד המשנה לנשיאה א' ריבלין
כבוד השופטת ע' ארבל
כבוד השופט א' רובינשטיין

המערער : ג'אסר טמיזה

נגד

המשיבים : 1. מנורה חברה לביטוח בע"מ
2. ירון בלווא
3. ירון בלווא בע"מ
4. דולב חברה בע"מ
5. קרנית - קרן לפיצוי נפגעי תאונות דרכים

משיבים פורמליים : 6. אמין סאלם אל רג'וב
7. Performance first, INC
8. ט.ל. טכנו ליק ישראל בע"מ
9. כלל חברה לביטוח בע"מ

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים
(השופטת מזרחי) מיום 31.8.06 בתיק ת"א 1399/98

תאריך הישיבה : כ"ד בשבט תש"ע (08.02.10)

בשם המערער : עו"ד עמוס גבעון
בשם משיבים 1-3 : עו"ד תמר קרת; עו"ד יוסי גוטגליק
בשם המשיבה 4 : עו"ד שחר נוביק
בשם המשיבה 5 : עו"ד אלון בלגה

פסק-דין

השופט א' רובינשטיין:

א. ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטת מזרחי) מיום
31.8.06 בתיק ת"א 1399/98.

ב. המערער (יליד 1982), פלסטיני תושב כפר ליד חברון. ביום 20.1.97 הועסק המערער על ידי משיבים 2-3 בגריסת עצים בשטח ישראל, ורגלו נלכדה במגרסה שנגררה על ידי טרקטור. כתוצאה מתאונה זו נקטעה, למרבה הצער, רגלו השמאלית מתחת לברך. הצדדים הגיעו להסכמה דיונית, לפיה מדובר בתאונת דרכים, והדיון התקיים לפי חוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה - 1975. המומחה מטעם בית המשפט (ד"ר פרנקל) העמיד את הנכות הרפואית הקבועה על 52.5%; נקבעה גם נכות זמנית של 100% למשך שלושה חודשים מיום התאונה. המוסד לביטוח לאומי דן בתביעת המערער כנפגע תאונת עבודה, והעמיד את נכותו הצמיתה (לאחר הפעלת תקנה 15) על 83%.

ג. ביום 31.8.06 העמיד בית המשפט קמא את נכותו התפקודית של המערער על 60%. אשר לבסיס השכר, נקבע כי המערער לא הוכיח את טענתו לפיה השתכר 2,500 ₪ לחודש לפני התאונה. בית המשפט התייחס לנתונים שהגישו המשיבות בדבר השכר הממוצע במשק הפלסטיני (1570-1800 ₪ לחודש), ובהסתמך על האמור בעניין בני עודה (ת"א (מחוזי ירושלים) 1547/98 בני-עודה נ' מדינת ישראל משרד הבטחון (לא פורסם)) העמיד את בסיס השכר - לעבר ולעתיד - על 2,000 ₪ (וסך הכל 530,931 ₪ בגין הפסד השתכרות). טענה לפיצוי בגין הפסד זכויות סוציאליות נדחתה, מהטעם שלא הוכח שעובדים פלסטינים בכלל, והמערער בפרט, זוכים להטבות כאמור. כיון שהמערער הוכר כנפגע תאונת עבודה, שהוצאותיו הרפואיות (לרבות החלפת פרוטזות) חלות על הביטוח הלאומי - נפסק פיצוי גלובלי בגין הוצאות רפואיות (50,000 ₪). עוד נפסק פיצוי בגין עזרת הזולת בעבר ולעתיד (112,644 ₪), בגין הוצאות נידות (90,815 ₪), ובגין כאב וסבל (122,059 ₪). סך כל הפיצוי הועמד על 906,449 ₪.

ד. ברם, כיון שגמלאות המוסד לביטוח לאומי המשולמות למערער מחושבות על פי דין לפי השכר הממוצע בישראל והנזק בבית המשפט מחושב לפי השכר הממוצע באזור - נוצר מצב בו התביעה כולה (906,449 ₪) "נבלעה" בגמלאות המוסד לביטוח לאומי (1,600,892 ₪). המערער אמנם טען, כי מסר לביטוח הלאומי הודעה לפי סעיף 330(ג) לחוק הביטוח הלאומי (נוסח משולב), תשנ"ה - 1995 ולפיכך הוא זכאי, מעבר לגמלאות, גם לרבע מהפיצוי שנפסק - אך בית המשפט קבע כי מסירת הודעה כאמור לא הוכחה. עוד נאמר, "כי נושא הפיצוי בגובה 25% מעורר קשיים שלא נפתרו בטיעוני הצדדים. לאור זאת, שמחד הנתבעים 2 ו-3 הם מעבידיו של התובע, ומאידך לא הובהר האם שילמו עבור התובע דמי ביטוח" (עמ' 10). סופו של יום, התביעה נדחתה.

ה. את טענות המערער ניתן לחלק לשניים: ראשית, נטען כלפי גובה הפיצוי בראשי הנזק השונים; שנית נטען, כלפי אי החלתו של סעיף 330(ג) לחוק הביטוח הלאומי. נטען, כי את הנכות התפקודית צריך היה להעמיד על 100%; זאת, כיון שהמערער - שהפסיק את לימודיו בכיתה ו' - חסר השכלה, ובהינתן מגבלותיו לא סביר שיצליח למצוא עבודה. אשר לבסיס השכר, נטען כי יש לחשבו כממוצע "שבין שכר המינימום בישראל לבין השכר הממוצע במשק". הוזכר כי בעניין פלוני (ע"א 852/04 בית החולים הסהר האדום נ' פלוני (לא פורסם)) נאמר, כי העמדת שכר הבסיס על 2,500 ₪ היא "מחמירה", והוזכרו פסקי דין בהם נפסקו, כנטען, סכומים גבוהים יותר.

ו. עוד נטען, כי צריך היה לפסוק פיצוי בגין הפסד זכויות סוציאליות, כיון שהמעביד חייב היה להפרישן לפי דין (בג"צ 5666/03 עמותת קו לעובד נ' בית הדין הארצי לעבודה בירושלים (טרם פורסם)). לגבי עזרת הזולת נטען, כי הסכום הראוי (לעבר ולעתיד) הוא 2,000 ₪ לחודש. נטען גם, כי פסיקת הוצאות ניידות בסך 200 ₪ לחודש אינה סבירה. ולבסוף, בכל הנוגע להוצאות הרפואיות, נטען כי הסכום הגלובלי שנפסק (50,000 ₪) אינו מכסה את עלויות הפרוטזה, שיש להחליפה מדי שלוש שנים, ואינו מתחשב בדברי המומחה לגבי הצורך במשככי כאבים וקביים. נטען, כי ראוי היה לפסוק פיצוי של 80,955 ₪ לצורך מימון פרוטזות, ובנוסף 500 ₪ לחודש להוצאות אחרות (ועוד 63,079 ₪ לעבר).

ז. אשר לבליעת התביעה נטען, כי המערער הגיש הודעה לפי סעיף 330(ג) לחוק הביטוח הלאומי, וכי זו מצויה בתיק הביטוח הלאומי שהוגש כולו בהסכמה. עוד נטען, כי בטופס התביעה שהגיש המערער לביטוח הלאומי ציין את הגשת התביעה שלפנינו, וכי הכרעת בית המשפט קמא אינה נותנת משקל לנסיבות האישיות הקשות של המערער. נאמר כבר כאן, כי לסיכומיו (מיום 30.7.07) צירף המערער מכתב ששלח לביטוח הלאומי בדואר רשום, ובו הודעה לפי סעיף 330(ג) - וטען, כי המכתב הוגש לערכאה הדיונית במסגרת ההסכמה להגשת תיק הביטוח הלאומי. ברם, לבקשת המשיבות הורתה רשמת בית משפט זה (בהחלטה מיום 13.7.08) על הוצאת מוצגים אלה מתיק המוצגים:

"לא עלה בידי המערער לשכנע כי המסמכים האמורים התקבלו כדין כראיות בבית המשפט המחוזי. לעניין זה, אין בידי לקבל את טענת המערער כי די בהסכמה על הגשת כל תיק הביטוח הלאומי של המערער כדי לראות את המסמכים כמסמכים שהתקבלו בבית המשפט..."

המערער לא הוכיח כי מוצגים 'ב' ו'ג' הוגשו במסגרת תעודת עובד הציבור. יצוין כי עיון בתיק המוצגים עצמו של בית המשפט קמא, גם הוא אינו תומך בטענת המערער".

המערער לא השיג על החלטת הרשמת, ולא עתר להגשת ראיות חדשות בערעור. נהיר איפוא, כי אף אם אכן הוגשה הודעה כדין, לא הוכחה הגשתה כדבעי. עוד נאמר, כי ספק אם הגשת המכתב יכולה היתה לשנות את התוצאה הסופית, ועל כך בהמשך.

טענות המשיבים

ח. בסיכומי משיבה 5 (להלן המשיבה; משיבה 4 הצטרפה לסיכומי המשיבה; יתר המשיבים לא הגישו סיכומים) נטען, כי הערעור מכוון כלפי ממצאי עובדה שאין דרכה של ערכאת ערעור להתערב בהם. לגופו של עניין נטען, כי הנכות התפקודית שנקבעה משקפת את הפגיעה - והוזכר, כי חוקר מטעם המשיבה פגש את המערער פעמיים, והעיד כי הוא הולך ללא אביזרי עזר (מעבר לפרוטזה כמובן) ואף הגיע לפגישה כשהוא רוכב על חמור. נטען, כי במקרים דומים נקבעה נכות תפקודית נמוכה באופן משמעותי, וכי יש לתת משקל לכך שהמערער נפגע בגיל צעיר (14.5) המאפשר לו למצוא עיסוק אחר.

ט. אשר לשכר הבסיס, הוזכר כי יש לקבעו בהתחשב במקום מגוריו של המערער, ובעובדה, שכמי שפרש מלימודים בכיתה ו', לא היה ברף הגבוה של שוק העבודה. נטען, כי המערער לא ניסה להשתקם, וסמך על קצבת הביטוח הלאומי (4,400 ₪ לחודש לעת ההיא) הגבוהה פי שלושה מהשכר הממוצע באזור. כן נטען, כי שכר הבסיס שנקבע עולה בקנה אחד עם הפסיקה, ומביא בחשבון גם את ההערכה שהמצב הכלכלי באזור ישתפר עם השנים. אשר לעזרת הזולת, נטען כי בתי המשפט קבעו - גם ביחס לתובעים ישראלים שעלות הסיוע להם גבוהה מזו שבאזור - כי נכה במצבו של המערער אינו זקוק לעזרת הזולת באופן יומיומי.

י. אשר לניידות, הוזכר כי המערער העיד שהוא מתנייד באותם אמצעי תחבורה כיתר האוכלוסייה, ונאמר כי במקרה דומה פסק בית משפט זה סכום גלובלי של 30,000 ₪ בלבד (ע"א 1546/91 מוסטפה נ' אחמד (לא פורסם)). בכל הנוגע להוצאות הרפואיות, הוזכר - ובדין הוזכר - כי בית המשפט קבע, שכל ההוצאות הרפואיות של המערער, כנפגע תאונת עבודה, מכוסות על ידי הביטוח הלאומי. אשר לבליעת התביעה נטען, כי אף אילו נשלחה הודעה כדין לפי סעיף 330(ג) לא היה הסעיף חל - שכן מדובר בתאונת עבודה, ושעל סמך הנחה זו משולמות למערער קצבאות המוסד לביטוח

לאומי. סוף דבר, נטען כי בהינתן גובה קצבאות המוסד לביטוח לאומי (בסכום הכולל של 1,600,892 ש"ח נח) היה ברור שהתביעה תיבלע, ולא היה מקום להגישה כל עיקר.

טענות הצדדים בדיון

י"א. בדיון טען בא כוח המערער, כי אף אם עובדתית מדובר היה בתאונת עבודה, הצדדים הגיעו להסדר דיוני, לפיו תידון התביעה כתאונת דרכים על כל המשתמע מכך. באי כוח המשיבים (שבדיון היו מיוצגים כולם), טענו כי בערכאה הדיונית לא היתה הסכמה לראות באירוע תאונת דרכים לעניין סעיף 330(ג), אלא רק לעניין מנגנון ההכרעה לגבי גובה הנזק. נציין כי ההסדר הדיוני הועבר לעיונו, וכבר באולם אמר המשנה לנשיאה, כי קשה לקרוא את הנטען לתוך ההסדר, וכי המשיבה הלכה כברת דרך לקראת המערער. עוד טען בא כוח המערער, כי ההודעה ששלח לביטוח הלאומי הוגשה בהסכמה בערכאה הדיונית - אך, כאמור, טענה זו נשללה בהחלטת הרשמת. לבסוף נטען, כי שכר הבסיס אינו עולה בקנה אחד עם פסיקת בית משפט זה, וכי הנכות התפקודית נקבעה בחסר.

הכרעה

י"ב. לאחר העיון אין בידינו להיעתר לערעור. בטרם נתייחס לטענות לגבי ראשי הנזק השונים נזכיר, כי הערעור מכוון כלפי ממצאי עובדה מובהקים שאין דרכה של ערכאת ערעור להתערב בהן (ע"א 5323/07 יעקובוף נ' עזבון המנוח זאביולה נעמת נג'אד ז"ל (לא פורסם); ע"א 4126/05 חג'אזי נ' עמותת ועד עדת הספרדים (לא פורסם); ע"א 558/96 חברת שיכון עובדים בע"מ נ' רוזנטל, פ"ד נב(4) 563). ועוד נזכיר, כי:

"אין זה מתפקידה של ערכאת הערעור לבחון לעומק כל ראש נזק מבין ראשי הנזק הרבים המרכיבים את הסכום הסופי שנפסק... ערכאת הערעור בוחנת את הסכום הכולל שנפסק (לפני הניכויים) על רקע נתוני יסוד מסוימים, כמו גילו של הנפגע, שיעורה של הנכות התפקודית, אופי הסיעוד הנדרש, בסיס השכר ותוחלת החיים. אם מסתבר כי הסכום הכולל של נזקי הממון הינו סביר, אין צורך לקיים בחינה מעמיקה של ראשי הנזק אלא מקום שמתגלה טעות בולטת" (ע"א 1164/02 קרנית קרן לפיצוי נפגעי תאונות דרכים נ' בן חיון (לא פורסם) - השופט דנציגר; ראו בין היתר ע"א 6091/06 הלון נ' בלייר (לא פורסם); ע"א 971/03 בגא נ' מלול (לא פורסם); ע"א 9099/02 הפניקס הישראלי - חברה לביטוח בע"מ נ' אבו חמדה (לא פורסם)).

בפרט נכונים דברים אלה, שעה שהערכאה הדיונית פסקה את גובה הפיצוי באופן גלובלי ועל דרך אומדנה - "ובתחום זה, בודאי, גדרי ההתערבות יהיו מצומצמים למה שייראה כטעות בולטת" (ע"א 9499/07 פלאס נ' כלל חברה לביטוח בע"מ (טרם פורסם)).

י"ג. ולבסוף, במישור האנושי, נזכיר כי המערער פוצה פיצוי מלא (לרבות תקנה 15) במסגרת תביעתו כנפגע עבודה. דומה כי פיצוי זה (שח 1,600,892) עולה משמעותית על הפיצוי שהמערער היה זכאי לו במסגרת תביעה נזיקית - ועניינו של ההליך דנא הוא במהותו ניסיון להשיג פיצוי נוסף (25%), באמצעות מנגנון חוקי (סעיף 330ג) לחוק הביטוח הלאומי); אלא שהמערער לא הוכיח כדבעי את התקיימות תנאיו, וספק רב אם היה חל כאן כל עיקר. עד כאן בכל הנוגע למדיניות ההתערבות הכללית, אוסיף ואומר, כי גם לגופו של עניין, במישור ראשי הנזק הפרטניים, לא נפלו בפסק הדין קמא פגמים המאפשרים או המצדיקים התערבות.

ראשי הנזק הפרטניים

י"ד. אשד לנכות התפקודית, בנסיבות (ובפרט נוכח חוות דעתו של ד"ר פרנקל ותשובותיו לשאלות ההבהרה), סבורני כי אין מקום להתערב בקביעת נכות בשיעור 60%. נזכיר, כי בניגוד לאמור בסיכומי המערער ("המערער לא יוכל להתנייד ללא תמיכה דוגמת קביים"), ענה ד"ר פרנקל בשלילה לשאלה "האם נכון שהתובע אינו מסוגל ללכת ללא קביים, והוא יאלץ להשתמש בקביים עד תום תוחלת חייו". שיעור נכות זה עולה, כפי שהראתה המשיבה, בקנה אחד גם עם פסיקה במקרים דומים (ע"א 61/89 מדינת ישראל נ' אייגר (קטין), פ"ד מה (1) 580).

ט"ו. אכן, מדובר בפגיעה שאינה קלה, אין להקל בה ראש כל עיקר, ומטבע הדברים יתכנו לה השלכות לגבי ההשתכרות בעתיד - אבל אין ניתן לומר שאדם צעיר לימים המהלך בפרוטזה (ואף רוכב על חמור), גם אם לעתים יזדקק לקביים, היה לשבר כלי גמור, שלא יוכל לעבוד כל ימיו כלל, וזו משמעות משאלתו של המערער. ערים אנו לכך שאין המערער אדם משכיל בעל מיומנויות מקצועיות, אך הדעת נותנת, כי יוכל למצוא עבודה בהיקף המקביל לארבעים אחוז (ראו גם ע"א 1249/04 רבאח נ' רבאח (לא פורסם) פסקה יא(1); ע"א 2493/07 קופת חולים של ההסתדרות הכללית של העובדים בא"י נ' אבילפזוב (טרם פורסם) פסקה מ'; עניין פלאס, פסקה ה'). בנסיבות, העמדת הנכות התפקודית על 60% סבירה בהחלט.

ט"ז. אף בסוגיית שכר הבסיס אין עילה להתערב. ראשית, יש לזכור כי הנטל להוכיח כמה השתכר המערער עובר לתאונה מוטל על כתפיו, והוא לא עמד בו. גרסתו לגבי שכרו עובר לאירוע (2,500 ₪ לחודש) לא בוססה כדבעי: אבי המערער - שכנטען היה מקבל את שכרו - לא הועד, ותצהיר מטעמו לא הוגש. בנסיבות אלה פנה בית המשפט לנתונים סטטיסטיים, וקבע כשכר בסיס סכום שאינו רחוק מטענתו המקורית של המערער. בא כוח המערער אמנם מפנה לפסקי דין מהם הוא מבקש ללמוד כי במקרים דומים נקבע שכר בסיס גבוה יותר - אך עיון בהם אינו תומך בטענותיו, כפי שיפורט בתמצית להלן.

י"ז. בא כוח המערער טוען, כי בעניין אבו סרחאן (ת"א (מחוזי ירושלים) 7125/05 אבו סרחאן נ' כלל חברה לביטוח בע"מ (לא פורסם)) הועמד הפיצוי על השכר הממוצע במשק בישראל - אך שם מדובר היה בתושב מזרח ירושלים שצפוי היה להשתלב בשוק העבודה בישראל. עוד נזכיר, כי באותו מקרה נפסקה בגין נכות רפואית חמורה יותר נכות תפקודית של 50% בלבד - וגם קביעה זו אינה פועלת לטובת המערער. אף הטענה, כי בעניין רג'בי (ת"א (מחוזי ירושלים) 877/95 רג'בי נ' חברה הביטוח הלאומית בע"מ (לא פורסם)) נפסק בנסיבות דומות שכר בסיס של 4,000 ₪ אינה לגמרי מדויקת. באותו מקרה, נקבע לטייח בעל מקצוע, שהעיד כי השתכר בעבר בישראל סכומים משמעותיים, שכר (לעתיד) של 3,000 ₪. אכן, בעניין פלוני נאמר שהעמדת שכר הבסיס על 2,500 ₪ "מחמירה" - אך שם נקבע אומדן גלובלי, ולא נפסק סכום חלופי אחר, ובכל מקרה בנידון דידן ישנם נתונים אינדיבידואליים שאינם תומכים ברף הגבוה של ההשתכרות מלכתחילה.

י"ח. למעשה, בא כוח המערער לא הראה מדוע יש להניח, כי שולחו ישתכר יותר מהשכר הממוצע באזור (ע"א 9117/03 זהר נ' ברדויל (לא פורסם); ע"א 8288/00 קרנית קרן לפיצוי נפגעי תאונות דרכים נ' סאמי (לא פורסם)). חוששני כי אף העובדה שהמערער הפסיק את לימודיו בכיתה ו' אינה תומכת בתביעותיו. ומנגד, בית המשפט קמא קבע את שכר הבסיס על יסוד הניתוח שנערך בעניין בני עודה, ופסק למערער סכום הגבוה מהנתונים הסטטיסטיים, ומחוות דעת המומחה שהציגה המשיבה. בנסיבות אלה אין מקום להתערב בקביעת בית המשפט קמא.

ט"ט. גם את הטענה בדבר הזכויות הסוציאליות שהמערער לא יזכה לצבור במקום עבודתו, אין להלום. כפי שקבע בית המשפט קמא, לא הונחה תשתית עובדתית שתאפשר לדון בטענה. בית המשפט קמא קבע: "לא הוכח כי התובע קיבל ממעבידו תנאים סוציאליים" (עמ' 7) או כי בנסיבות היה זכאי לכך. אף אילו הלכנו לקראת המערער במישור העקרוני, לא הונחה תשתית שתראה היכן עבד, מה היו תנאיו, מה

הפרישו בעבורו מעבידיו ומה היו חייבים להפריש (בהודעה שמסר המערער כביטוח הלאומי טען, כי עבד אצל מעסיקיו פחות משנה) ועוד, המערער העיד שלא היה בידו אישור כניסה לישראל (עמ' 8 לפרוטוקול הדיון מיום 9.11.05) - וספק רב אם הוא רשאי להניח כי היה עובד בישראל, ולטעון לזכאות בהקשר דנא בהתאם לדין הישראלי. בנסיבות אלה, אין בסיס - משפטי או עובדתי - להגדלת הפיצוי מעבר לעצם אי ההשתכרות.

כ. אף בסכומים שנפסקו בגין עזרת הזולת (50,000 ₪ לעבר; 64,000 ₪ בעתיד) וניידות (28,171 ₪ לעבר; 62,644 ₪ לעתיד) אין עילה להתערב. בהתחשב בעובדה שלמערער הותאמה פרוטזה, ובהתחשב בעלות הניידות והסיוע באזור, קשה לומר שסכומים אלה - שהמערער לא הציג כל ראיה להוכחתם - נפסקו על הצד הנמוך. ולבסוף, בכל הנוגע לסכומים שהעלה בא כוח המערער בראש הנזק של הוצאות רפואיות - לעתיד: 80,955 ₪ לצורך מימון פרוטזות ועוד 500 ₪ לחודש - ברי כי אין להם מקום, שהרי כנפגע עבודה מלוא הוצאותיו הרפואיות של המערער מכוסות על ידי הביטוח הלאומי. די בהתעלמות מעובדה מוסכמת זו כדי שלא להיעתר לטענה.

סוגיית "הבליעה"

כ"א. ולבסוף באנו לסוגיית "הבליעה". אף בעניין זה אין מקום להתערב. ראשית, כפי שקבע בית המשפט קמא, המערער לא הוכיח שעמד בדרישת סעיף 330 לחוק הביטוח הלאומי, הקובע:

"(ג) הגיש הזכאי לגמלה תביעה לפיצויים נגד הצד השלישי, ובאותה שעה לא הוגשה תביעת המוסד לפי סעיף 328(א), והזכאי לגמלה הודיע למוסד על הגשת תביעתו, יהא הזכאי לגמלה זכאי לפחות ל-25% מסך כל הפיצויים שנפסקו באותה תביעה.

(ד) הודעה כאמור בסעיפים קטנים (ב) ו-(ג) תישלח בדואר רשום, תוך זמן סביר שיאפשר דיון מאוחד בתביעות המוסד והזכאי לגמלה."

מדובר במחדל דינוני של המערער, ובדין דחתה רשמת בית משפט זה את הניסיון למקצה שיפורים. ברם, גם כדי להפיס את דעת המערער, נוסף כי אפילו איפשרנו למערער להגיש את מכתבו (מיום 30.9.02), בו נמסרה הודעה לפי דרישות סעיף 330 לחוק הביטוח הלאומי - ספק רב אם היתה התמונה משתנית.

כ"ב. המערער הוכר כנפגע תאונת עבודה. אף בא כוחו אינו חולק על כך, שככזה לא חל עליו ההסדר הקבוע בסעיף 330(ג) (ראו לדוגמה ע"א 390/06 גרינשטיין נ' אקרשטיין תעשיות בע"מ (לא פורסם) פסקה 12 לפסק דינו של השופט י' אלון; ע"א 5584/01 עזבון המנוח שמואל מנשה ז"ל נ' אדרט חברה לביטוח בע"מ, פ"ד נח(4) 677); אלא שהוא טוען, כי במסגרת ההסדר הדיוני (מיום 6.11.03) הוסכם לראות באירוע "תאונת דרכים" על כל המשתמע (למעט המשמעויות הפועלות לחובת שולחו, דוגמת ביטול ההכרה בו כנפגע תאונת עבודה). טענה זו, שהועלתה לראשונה בדיון בעל פה בפנינו, קשה להלמה, ולענייננו די לציין, כי אין לה ביטוי בהסדר הדיוני, הפותח בהודעת בא כוח המשיבה:

"בלי להודות בסיווגה של התאונה כתאונת דרכים או
לא, ומבלי שאף אחד מבעלי הדין מודה בטענות החבות
של הצדדים האחרים".

או בהגיון שעמד בבסיסו, ומשמעה אחיזת המקל בשני קצותיו: מזה, הימנעות מהתדיינות בנושא האחריות (כמתחייב בתאונת עבודה) על ידי מעבר לפסי תאונת דרכים לצורך האחריות; ומזה, טענה כאילו הסכמה זו, שחסכה את הבירור בנושא האחריות, גם הצמיחה את כל דיני תאונת הדרכים ותאונת העבודה, לא תיפקד ולא תיזכר.

סוף דבר

כ"ג. ראשיתו של ההליך בתאונה מצערת שארעה למערער. המערער, בהיותו מוכר כנפגע תאונת עבודה, זכה לגמלאות של הביטוח הלאומי. ההליך דנא נועד לניסיון לגבות פיצוי נוסף לפי סעיף 330(ג). ואולם, אף אילו התערבנו בשיעור הפיצוי שנפסק בראשי הנזק השונים, וכאמור מעלה, אין עילה לכך - לא היה דבר זה משנה את מצבו של המערער, שבנסיבות אינו יכול להיות מפוצה ביתר. נוכח כל אלה אין בידינו להיעתר לערעור. המערער ישא בשכר טרחת עורכי דינה של המשיבה 5 בסך 8,000 ₪; בשכר טרחת משיבים 1-3 בסך 2,000 ₪; ובשכר טרחת משיבה 4 בסך 2,000 ₪.

המשנה-לנשיאה א' ריבלין:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופטת ע' ארבל:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

ניתן היום, כ"א באייר תש"ע (5.5.2010).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

המשנה-לנשיאה